

NS Spravodaj

**NSDAP/AO : PO Box 6414
Lincoln NE 68506 USA
www.nsdapao.org**

#1159

01.06.2025 (136)

Hitler vo vojne : Čo sa *skutočne* stalo ?

A.V. Schaerffenberg

Časť 6

**Kapitola 5:
České a poľské sudy na pušný prach**

Štyroch nepriateľských novín sa treba báť viac ako tisícov bajonetov."

**Napoleon Bona-
parte**

Versaillská zmluva, ktorá ukončila prvú svetovú vojnu, je historikmi často uvádzaná ako zásadná príčina ďalšieho globálneho konfliktu. Podpísaná pod nátlakom slaboduchých nemeckých politikov nebola ničím iným ako legalizovaným okradnutím porazeného národa. Prirodzene, víťazní spojenci považovali svoje motívy, pre ktoré išli do vojny, za čisto obranné, takže za vyprovokovanie nepriateľských akcií bol vinný iba skleslý nepriateľ. Vo versaillských sálach sa nikdy nespomínala *revanšistická* politika, ktorá ovládala Francúzsko od jeho poníženia pri Sedane v roku 1871; tradičná politika Anglicka viesť vojnu proti vedúcej mocnosti kontinentu bez ohľadu na to, kto to môže byť, aby si zabezpečila

vlastnú prevahu; a túžba Ruska zjednotiť slovanstvo pod cárom tým, že sa v Srbsku predstaví ako jeho záchranca. Jediným predvojnovým "zločinom" Nemecka bolo, že sa stalo priemyselným konkurentom. Práve jeho novonadobudnuté bohatstvo motivovalo tvorcov korporatívnych zmlúv v roku 1918, keď Nemecku ukradli uhoľné polia, nechali jeho obyvateľov mrznúť a hladovať a uložili im také vysoké reparácie, že boli odsúdení na večné zbadačenie. Z toho vyplýva ekonomická nevyhnutnosť urobiť Nemcov výlučne zodpovednými za "veľkú vojnu".

Versaillská zmluva nebola ničím iným ako formálnym dokumentom, ktorý bol vypracovaný na zakrytie drancovania porazeného nepriateľa. Medzinárodní zločinci, ktorí ju pripravili, ešte znásobili svoje darebáctvo tým, že spojili európsky kontinent rozdrobený vojnou a revolúciou z odtrhnutých zvyškov Rakúsko-Uhorska a cisárskeho Nemecka. Tvorcovia zmluvy vo svojej chamtivosti, pomste a ignorancii rozdelili celé regióny nesúvisiacich, často protikladných národov do nových, umelo vytvorených štátov. Milióny Poliakov, Nemcov a Maďarov sa zrazu ocitli v Československu, ďalší Nemci v Poľsku a Litve, ďalšie tisíce Poliakov v Maďarsku, Maďari v Rumunsku atď. Len v Sudetách sa 2 800 000 etnických Nemcov ocitlo za českými hranicami, odrezaných od svojej vlasti a pod autoritou otvorene nepriateľskej cudzej vlády. Československu pripadlo približne 625 štvorcových míľ poľského územia, ktoré obývalo viac ako štvrt' milióna Poliakov. Maďarsko stratilo 7 500 štvorcových míľ územia so 775 000 obyvateľmi, rovnako bez ich súhlasu.

Pre porovnanie, ak by Spojené štáty prehrali vojnu a boli by nútené prenechať napríklad Washington, Montanu alebo Idaho s ich americkým obyvateľstvom Kanade alebo Kaliforniu, Texas a Arizonu Mexiku, naša krajina by sa ocitla v podobnej situácii, v akej sa ocitli Nemecko, Poľsko a Maďarsko po prvej svetovej vojne. A kedykoľvek sa tu žijúci Nemci, Poliaci alebo Maďari ohradili proti často brutálnym podmienkam, ktoré im boli uvalené, ich protesty "pražská vláda prezidenta Beneša nemilosrdne potlačila"(Chant, 5). Ako poznamenal generál Leon DeGrelle, bolo nevyhnutné, aby takýto neporiadok nakoniec vybuchol do nového medzinárodného konfliktu, s Hitlerom alebo bez neho.

Od roku 1933 túžili Nemci na územiach odtrhnutých od Ríše, kde Vůdca obnovil národnú hrdosť, po opätovnom pripojení k svojej vlasti. V Sudetách sa nemecká menšina v plebiscite, ktorý monitorovali medzinárodní pozorovatelia, vyjadrila z viac ako 90 % za návrat do Ríše. Keď počas mája 1938 česká vláda stále odmietala pustiť sudetských Nemcov späť do svojej krajiny, potom zmobilizovala svoje ozbrojené sily a Hitler pohrozil povolaním Wehrmachtu. Vtedy si už bol vedomý odhodlania Spojencov viesť proti nemu vojnu tak či onak, a to napriek všetkým snahám o medzinárodné porozumenie. Nemecko v skutočnosti nebolo

pripravené na boj, ale ani Francúzsko či Anglicko - zatiaľ. Pri ich rýchlosti zbrojenia by však už o niekoľko rokov predstavovali obrovskú vojenskú hrozbu. Napríklad RAF vynaložila na prezbrojenie viac ako všetky nemecké ozbrojené sily dohromady v 30. rokoch. Ríša mohla dúfať, že sa úspešne ubráni Spojencom len dovtedy, kým sa stanú príliš silnými na to, aby im dokázali vzdorovať. V dôsledku toho führer informoval svojich veliteľov, že ak sa sudetská otázka nevyrieši do 1. októbra, majú začať ozbrojené operácie proti Československu.

Keď sa Európa ocitla na pokraji vojny, mier mohol zachrániť len muž s osobnou autoritou a diplomatickými schopnosťami Benita Mussoliniho. Na poslednú chvíľu zvolal do Mníchova mimoriadne stretnutie štyroch mocností. Hovoril plynule anglicky, francúzsky a nemecky a napriek neustálej agitácii v medzinárodnej tlači presvedčil všetkých delegátov, že zjednotenie Sudetov s ich prirodzenou vlasťou je jedinou možnosťou, ako zabrániť vojnovým konfliktom. Medzitým bol Edvard Beneš, dobre propagovaný vodca Československa, vykresľovaný po celom svete v tlači, kronikách a rozhlasových programoch ako ušľachtilá, poľutovaniachodná obeť fašistickej dravosti a spojeneckého zastrašovania. "Zároveň," poznamenal historik Peter Gryner z perspektívy sedemdesiatich rokov, "Dr. Beneš, politicky a morálne slabý český prezident, ktorý nemal žalúdok na vojnu, rezignoval a utiekol do Francúzska s 10 000 dolármi [sovietskymi darmi] vo vrecku" (48).

Len dva dni pred inváziou Wehrmachtu do Československa bola podpísaná Mníchovská dohoda. Duce, ktorý zachránil Európu pred samovraždou, sa vrátil na zaslúžený hrdinský triumf do Ríma a sudetští Slováci sa bez incidentov vrátili do svojej ríše. Churchill medzitým v "Focuse" s odkazom na seba a svojich spolubojovníkov za vojnu zahundral: "Utrpeli sme totálnu a nesmiernu porážku" (Innes, 13).

Ponížení českí politici si však svoju frustráciu vylievali na iných cudzích národoch, ktoré Versailleská zmluva stále ponechávala pod ich kontrolou. Slováci a maďarskí Rusíni trpeli trpkým útlakom a obrátili sa na Adolfa Hitlera s prosbou o rovnakú pomoc, akú poskytol sudetským Nemcom. Keď sa ďalej od svojej SD dozvedel, že Česi tajne budujú letecké základne pre sovietske bombardéry schopné zasiahnuť nemecké ciele do 30 minút po štarte, obsadil Československo a rozdelil ho na Čechy a Moravu, pod ktorými sa tieto krajiny nazývali už stáročia pred Versailleskou zmluvou. Jediný pohľad na mapu po prvej svetovej vojne ukazuje, ako sa tento syntetický štát vtlačil hlboko do nemeckého územia ako dýka vrazená s cieľom udržať Nemecko trvalo ochromené.

"Československo" bolo umelým výtvorom francúzskych a britských politikov, ktorí nevedeli nič o regióne, ktorý sa rozhodli obnoviť. V skutočnosti bolo ich skutočným cieľom vytvoriť Československo z plátna, aby udržali strednú Európu v neustálom chaose (t. j. bezmocnosti). Hitler tento podvratný výmysel okamžite

zlikvidoval a obnovil ho podľa prirodzených línií; inými slovami, etnicky, jazykovo a kultúrne príbuznému obyvateľstvu bolo umožnené vytvoriť si vlastné spoločenstvá. Slovákom dal slobodu pod vedením katolíckeho monsignora Jozefa Tisa a Maďarsku umožnil zjednotiť sa s odlúčenými krajanmi na Rusi. Pri opisovaní českej krízy mainstreamoví historici takmer vždy nepripisujú Hitlerovi zásluhy za slobodu, ktorú poskytol týmto nenemeckým menšinám vrátane Poliakov na Tešínsku, ktorým rovnako umožnil návrat do vlasti. Urovanie, ktoré sprostredkoval spolu s Mussolinim, "dalo Poľsku spoločnú hranicu s Maďarskom, po ktorej už roky túžilo" (Innes, 35). V apríli toho istého roku poľskí piloti triumfálne pochodovali po boku letcov Luftwaffe cez Madrid pri víťaznom ukončení španielskej občianskej vojny. Tragédiou je, že už o päť mesiacov neskôr budú lietať proti sebe.

Hitlerovým prvým diplomatickým triumfom bol pakt o neútočení s Poľskom v roku 1934, po ktorom v nasledujúcich rokoch nasledovali tajné návrhy na vytvorenie vojenskej aliancie na ochranu Európy pred Sovietmi. V januári urobil ríšsky minister Dr. Joseph Goebbels osobný a veľmi priaznivý dojem na varšavských vládnych predstaviteľov a obe krajiny sa citeľne zbližili. Ako poznamenal Watt, "návšteva bola úspešná"(325). Nasledujúci rok maršal Pilsudski privítal Hermanna Göringa, ktorý navrhol vojenské spojenectvo proti Rusku. Po porážke tejto krajiny by Poľsko získalo celú Ukrajinu. Takýto nemecko-poľský zväzok by vytvoril spoločnú silu, ktorá by bola príliš silná na to, aby sa s ňou mohli vysporiadať západní spojenci alebo ZSSR, a zároveň by zmaril plány Churchilla a jeho vojnových štváčov.

Göringov návrh bol jedným z najväčších zlomov moderných dejín. Ak by bol prijatý, vývoj udalostí by sa dramaticky zmenil a komunistický kolos by bol zvrhnutý. Okrem toho bol Sovietsky zväz v tom čase v politickom a vojenskom chaos, čo súviselo so Stalinovými paranoidnými čistkami vysokých predstaviteľov ozbrojených síl a politbyra. Invázia nemeckých a poľských vojsk do ZSSR koncom 30. rokov by mala oveľa väčšiu šancu na úspech ako operácia *Barbarossa* v roku 1941. Vtedy už bola Červená armáda sama pripravená zaútočiť na Nemecko. Keby Pilsudski prijal Göringovu veľkorysú ponuku, Poľsko by sa mohlo stať skutočne významnou európskou mocnosťou a vyhnúť sa svojmu hroznému osudu, ktorý ju čakal. Namiesto toho sa maršal naďalej oddával nebezpečnej hre, v ktorej sa staval do pozície Nemcov proti Rusom a predstieral, že jeho krajina je už teraz veľmocou Európy, pričom ignoroval jej neisté postavenie medzi Treťou ríšou a Sovietskym zväzom. Namiesto toho, aby sa rozumne postavil na stranu jedného štátu proti druhému, rozhodol sa manipulovať oboma a jeho krajina bola rozdrvená medzi nimi.

Napriek tomu Hitler naďalej vyjadroval úprimný obdiv k Pilsudskému aj k mod-

ernizovanému Poľsku a v máji 1935 pred Ríšskym snemom vyhlásil: "S porozumením a úprimným priateľstvom skutočných nacionalistov uznávame poľský štát ako domov veľkého, národne uvedomelého národa." Nasledujúci mesiac začali nemeckí a poľskí predstavitelia rozhovory, ktoré o šesť mesiacov neskôr viedli k uzavretiu obchodnej dohody. Ako zdôraznil Watt, "táto zmluva bola pre Poľsko mimoriadne dôležitá, keďže Nemecko bolo pre Poľsko zďaleka najdôležitejším vývozným trhom. V minulosti Nemecko dokázalo poľské hospodárstvo značne zdevastovať tým, že svojvoľne menilo clá alebo kvóty na dovoz z Poľska. Táto nová dohoda poskytla Poľsku štatút krajiny s najvyššími výhodami a odstránila množstvo hospodárskych sporov medzi oboma národmi" (327).

Tieto príkladné vzťahy spolu s rastúcou hrozbou zo strany sovietskeho Ruska začali postupne získavať Poliakov na prehodnotenie Göringom navrhovaného vojenského spojenectva. Varšavská vláda na znak svojich proríšskych zámerov vyslala poľské lietadlá, aby lietali s jeho *légiou Condor* v Španielsku. Len osem mesiacov pred vypuknutím vojny Hitler počas návštevy poľského ministra zahraničných vecí 5. januára 1939 v Berchtesgadene úprimne povedal Josefovi Beckovi: "Nemecko by malo veľký záujem na ďalšej existencii silne nacionalistického poľského štátu, pretože to, čo by sa mohlo stať v Rusku ... Úplne odhládnuť od toho, existencia silnej poľskej armády do značnej miery odľahčila Nemecko. Divízie, ktoré Poľsko udržiavalo na svojich hraniciach s Ruskom, ušetrili Nemecko od podobnej vojenskej záťaže" (Innes, 31).

Medzitým sa medzinárodní podnecovatelia - hlboko frustrovaní Mussoliniho víťazstvom v boji za mier v Československu - obzerali po ďalšom problémovom mieste, kde by mohli znovu rozpútať nepriateľstvo. Našli ho v Gdansku. Podobne ako Sudety, aj toto stredoveké mesto bolo pred dvadsiatimi rokmi nenávisnými buričmi vo Versailles odtrhnuté od svojej nemeckej matky. Jeho osamotení obyvatelia sa rovnako dožadovali zjednotenia so svojou vlasťou, teraz, keď bolo hrdým národnosocialistickým štátom. Boli však spojení nemožne vymysleným koridorom k východopruskej hranici. Približne jeden a pol milióna Nemcov uviazlo v Poľsku na základe Versaillskej zmluvy.

Aby sa táto dilema vyriešila zmierom, Hitler ponúkol financovanie výstavby diaľnice a železnice spájajúcej Gdansk. Výmenou za lepší prístup do starého nemeckého mesta mali tieto stavby zdaňovať Poliáci, ktorí by zároveň prevádzkovali vlastnú železnicu do Gdanska, kde mali byť chránené a zachované všetky ich hospodárske práva. Poľsko by tak získalo slušný a trvalý zisk bez toho, aby bola ohrozená jeho územná suverenita. "V tejto chvíli," vyhlásil pri šiestom výročí prevzatia moci národnými socialistami, "neexistujú takmer žiadne rozdiely v názoroch medzi našimi priateľskými, mierovými štátmi na význam tohto nástroja (nemecko-poľského paktu o neútočení z roku 1934)... V minulom roku sme boli

svedkami toho, ako sa priateľstvo medzi Nemeckom a Poľskom osvedčilo ako záruka mieru v politickom živote Európy" (Innes, 33); t. j. ako Poľsko prispelo k urovnaniu českej krízy.

Rokovania o Gdansku prebiehali od októbra 1938 srdečne, bez naliehavosti, a Hitler bol presvedčený o ich obojstranne uspokojivom výsledku. Bol však nepríjemne prekvapený, keď Josef Beck len jedenásť dní po Berchtesgadene, kde sa obe vlády k takémuto spojenectvu schyľovali, chladne odmietol jeho pozvanie na pripojenie sa k protikomorskému paktu. Poľsko, podporované spojenou vojenskou silou Tretej ríše, fašistického Talianska a cisárskeho Japonska, by bolo ušetrené akýchkoľvek ďalších obáv týkajúcich sa sovietskych ambícií na jeho ruských hraniciach. Keď nemecký veľvyslanec navštívil Varšavu, aby oslávil piate výročie nemecko-poľského paktu o neútočení, Poliaci odmietli akúkoľvek zmienku o Gdansku a nemeckú delegáciu privítali s chladnou formálnosťou.

V marci varšavská vláda ukončila všetky ďalšie diskusie o Gdansku ráznym odmietnutím Vůdcových veľkorysých návrhov, ktorými mohli Poliaci veľa získať z hospodárskeho a najmä vojenského hľadiska. Prostredníctvom svojho veľvyslanca im vyložil situáciu na rovinu: "nemecko-poľská dohoda nemohla prežiť bez toho, aby Poľsko neprejavilo 'jasný, protisovietsky postoj'. Poľsko musí pochopiť, že si musí vybrať medzi Nemeckom a Ruskom" (Innes, 35). V tom istom mesiaci predtým priateľsky naladený Beck povedal svojmu diplomatickému kolegovi grófovi Szembekovi: "poznáme presnú hranicu našich vlastných záujmov... za touto hranicou môže Poľsko len vyhlásiť *non possum* ('nemôžeme'; odvolanie sa na neschopnosť; odmietnutie). Je to veľmi jednoduché: Budeme bojovať!" Beckovo odhodlanie by bolo pre Hitlera, ktorý s Poľskom stále počítal ako s dôležitým spojencom proti sovietskemu komunizmu, šokom a nemohol tušiť, že náhlu zmenu poľského postoja zosnoval zahraničný diplomat.

William C. Bullitt, dôverný spolupracovník prezidenta Roosevelta v Európe, bol vysokopostaveným vládny úradníkom už za Wilsonovej vlády v roku 1919, keď sa zasadzoval za uznanie Sovietskeho zväzu zo strany USA. Jeho odporúčanie Kongres všeobecne odmietol po tom, ako kongresové vyšetrovanie odhalilo, že ZSSR nie je nič iné ako krvavá tyrania, ktorú ruskému ľudu vnútili medzinárodní židovskí gangstri. Roztrpčený takýmto verdiktom sa stiahol z politiky, ale po uznaní ZSSR, ktoré bolo Rooseveltovým prvým medzinárodným krokom po nástupe do prezidentského úradu, ho F. D. R. opäť vymenoval za prvého amerického veľvyslanca v Sovietskom zväze. Bullittov prokomunistický postoj na vysokej úrovni a netolerancia fašizmu ho kvalifikovali ako jeden z najcennejších nástrojov Židov na likvidáciu normálnych vzťahov medzi nežidovskými národmi.

Pri cestovaní po východnej Európe využil svoje prirodzené diplomatické schopnosti a pôsobivé poverenie osobného zástupcu prezidenta, aby si získal poľských

predstavitel'ov. Bullitt na nich naliehal, aby zatlačili Nemcov v Gdansku. Vojna musela nevyhnutne prísť, ale dovtedy by Británia a Francúzsko napadli Ríšu zo západu a Vúdca by sa ocitol uprostred. Poľsko malo v rámci dohody dostať zvyšok východného Nemecka. Stačilo, aby Poliaci vyprovokovali Hitlera k útoku a potom ho zadržali na tak dlho, aby im Briti a Francúzi prišli na pomoc. Naivní varšavskí vodcovia, zaslepení týmto priehľadným klamstvom kvôli chamtivosti a arogancii, vsadili existenciu svojej krajiny na ubezpečenia zahraničných politikov, pre ktorých Poľsko nebolo ničím iným než účelovým prostriedkom pre vojnu, ktorú boli odhodlaní niekde, nejakým spôsobom rozpútať.

Po zasiatí semienka konfliktu v Poľsku sa Bullitt presunul do Francúzska, kde podobne ubezpečil francúzskych predstaviteľov, že USA podporia akúkoľvek vojnu, ktorú povedú proti Nemecku. O rok, keď Wehrmacht drvil jeho krajinu, premiér Francúzska Eduard Deladier odvysielal svoju slávnú výzvu Amerike, v ktorej žiadal o "mraky bojových lietadiel", ktoré Bullitt sľúbil. O týždeň neskôr Nemci vstúpili do Paríža.

Bullitt odcestoval do Londýna, kde sa stretol s britským premiérom. V roku 1941, krátko pred svojou smrťou na rakovinu a uprostred druhej bratovražednej vojny v Európe, Neville Chamberlain priznal, že "Anglicko by nikdy nešlo do vojny o Poľsko bez Bullittovho neustáleho naliehania a Židov" (Forrestal, 178). Chamberlain bol priateľom Ríše, ale úprimne sa chcel vyhnúť vojne, aspoň v súčasnosti, a vyčkával na čas, kým nebudú britské ozbrojené sily dostatočne vybudované, aby mohli čeliť Wehrmachtu. Podviedol ho Ian Colvin, zarytý protineemecký novinár z *News Chronicle*. Colvin bol sám zodpovedný za zmenu britskej politiky voči Poľsku, keď 29. marca premiérovi klamal, že Führer sa chystá zaútočiť na Poľsko pri najbližšej možnej príležitosti s vopred pripraveným plánom. "Pohotovostný plán (Hitlerov prípad Biely) bol však teraz aktivovaný v dôsledku britskej záruky" bojovať za Poľsko (Irving, *Goebbels*, f. 293). Prostredníctvom tohto podvodu Colvin "naklonil rovnováhu na stranu vojny".

Západné "demokracie" dali Hitlerovi jasne najavo, že sú odhodlané viesť s ním vojnu, ale on dúfal, že sa to ešte podarí čo najviac oddialiť. Ak by aj tak muselo dôjsť k nepriateľským akciám, uprednostňoval by ich za vlastných podmienok, keď by Nemecko malo najväčšiu šancu na úspech. Vzhľadom na to, že zbrojenie Spojencov pokračovalo plnou rýchlou, čas pracoval proti nemu. Napríklad v roku 1939, keď sa vojna začala, francúzska vláda prevyšovala Nemecko vo výdavkoch na zbrojenie, pričom jej veľké letectvo bolo financované viac ako Luftwaffe Hermanna Göringa. Od februára 1934 podľa amerického novinára Douglasa Brinkleyho Paríž len na svoje letectvo vynakladal miliardu frankov ročne (68). O päť rokov neskôr disponovalo viac ako 3 000 lietadlami, čo bolo o niečo menej ako Luftwaffe, ale v kombinácii s poľským, holandským a britským

letectvom by Nemci mali vo vzduchu prevahu minimálne v pomere tri ku jednej. Armádne rezervy v Poľsku, Holandsku, Francúzsku a Veľkej Británii mali spolu približne desať miliónov mužov, čo prevyšovalo nemecké rezervy v pomere päť ku jednej. Na mori mali Spojenci dvadsaťkrát viac vojnových lodí ako Kriegsmarine.

Hitler si bol veľmi dobre vedomý hroziaceho ohrozenia existencie svojej krajiny zo strany zúrivo zbrojiacich spojencov, a preto naďalej ponúkal Poliakom spravodlivé vyrovnanie. Ich tvrdohlavosť sa už stala neznesiteľnou dokonca aj pre Britov a Francúzov (ktorí si rozmýšľali o Bullittových neoficiálnych sľuboch americkej vojenskej pomoci), a to ešte 27. a 29. augusta - doslova niekoľko dní pred vypuknutím vojny. Naliehali na Varšavu, aby rokovala s Hitlerom, ale Poliaci to rázne odmietli, dôverujúc Bullittovým dôverným ubezpečeniam. Keď v tom istom mesiaci francúzsky veľvyslanec navrhol, aby na obranu Poľska pustili na svoje územie sovietske ozbrojené sily, poľský hlavný veliteľ maršal Edward Rydz-Smigly odpovedal: "S Nemcami by sme riskovali stratu slobody. S Rusmi by sme stratili svoju dušu" (Innes, 60). Keďže podľahli Bullittovmu spevu sirén, stratili by oboje.

O niekoľko dní neskôr sa fűhrer snažil predísť kríze tým, že požiadal o obnovenie priamych rokovaní s poľským ministrom zahraničných vecí. Britskému veľvyslancovi Sirovi Nevillovi Hendersonovi povedal: "Za týchto okolností nemecká vláda súhlasí s prijatím ponuky britskej vlády na jej dobré služby pri zabezpečení vyslania poľského emisára s plnými právomocami do Berlína. Počítajú s príchodom tohto emisára v stredu 30. augusta" (Innes, 82). Namiesto toho Beck nechal Nemcov čakať celé dva dni bez toho, aby im dal odpoveď, a potom odletel do Londýna, kde spolu so svojím diplomatickým kolegom grófom Edwardom Raczynským podpísal s britským ministrom zahraničných vecí lordom Halifaxom pakt o vzájomnej pomoci. Dohoda zaručovala ozbrojený zásah Anglicka v prípade napadnutia Poľska "akýmkoľvek zahraničným nepriateľom", hoci v tajnom protokole, ktorý bol zverejnený až po vojne, sa uvádzalo len Nemecko.

Až keď sa nasledujúci deň v novinách dočítal o Beckovom povýšeneckom pohŕdaní akýmkoľvek rokovaniami, dozvedel sa, čo sa stalo. Toto bezprecedentné odmietnutie zvoleného vodcu susednej krajiny uprostred výzvy na mier bolo zámernou provokáciou, po ktorej bezprostredne nasledovala poľská mobilizácia a vojenské manévry v blízkosti nemeckých hraníc - to všetko malo Hitlera podnietiť k útoku. O šesť rokov neskôr vo svojej poslednej vôli spomínal: "Ešte tri dni pred vypuknutím nemecko-poľskej vojny som britskému veľvyslancovi v Berlíne navrhol riešenie nemecko-poľského problému podobné problému sárskej oblasti pod medzinárodnou kontrolou. Tento návrh sa nedá vysvetliť. Bola odmietnutá len preto, že zodpovedné kruhy v anglickej politike chceli vojnu, čiastočne v

očakávaní obchodných výhod, čiastočne poháňané propagandou podporovanou medzinárodným židovstvom."

Už v januári predchádzajúceho roka, keď sa nálada Poliakov voči Nemecku prvýkrát zhoršila, sa Ribbentrop počas návratu do Berlína zveril svojim diplomatickým kolegom: "Odteraz máme len jednu možnosť, ako postupovať, ak sa chceme vyhnúť územnému obklúčeniu, a tou je dosiahnuť dohodu s Rusmi" (Innes, 33). Hitler zo svojej strany nechcel dopustiť, aby sa nechal obklúčiť nepriateľmi. Potreboval ich diplomaticky prekabátiť skôr, ako sa začne strieľať. Ako povedal Jacobovi Burckhardtovi, švajčiarskemu komisárovi Ligy národov v Gdansku: "Všetko, čo podnikám, je namierené proti Sovietskemu zväzu. Ak je Západ príliš hlúpy a slepý, aby to pochopil, budem nútený dohodnúť sa s Rusmi." Preto 23. augusta šokoval svet (vrátane vlastných súdruhov z NSDAP, z ktorých niektorí na protest odstúpili) uzavretím paktu o neútočení so Sovietskym zväzom. Bol to drastický krok, ku ktorému ho donútili západné demokracie, aby normalizáciou vzťahov s Ruskom zabránil rozvoju druhého frontu.

V prejave v Reichstagu takmer o dva roky neskôr, keď sa jeho légie valili do ZSSR, vysvetlil: "Preto som sa len s veľkými ťažkosťami prinútil v auguste 1939 vyslať svojho ministra zahraničných vecí do Moskvy, aby sa tam postavil proti britskej politike obklúčenia Nemecka." Tým porazil Francúzsko a Anglicko v ich vlastnej hre diplomacie s vysokými stávkami. Obe krajiny sa horlivo uchádzali o Stalinovo spojenectvo proti Tretej ríši, ale maršal dal prednosť momentálnej zmluve s Nemeckom, ktorá by mu poskytla životne dôležitý čas na dokončenie vlastného prezbrojenia.

Podľa slov maršala Červenej armády Štefanisa: "Pakt medzi Sovietskym zväzom a hitlerovským Nemeckom je len dočasný. Nedovolíme, aby trval veľmi dlho". Sekundoval mu maršal Vorsolov, ktorý povedal: "Nemci nesmú mať ani tušenie, že sa im chystáme vraziť nôž do chrbta, kým sú zaneprázdnení bojom s Francúzmi, inak by mohli zmeniť svoj všeobecný plán a zaútočiť na nás." Nič z toho by neprekvapilo Hitlera, ktorý už pri písaní *Mein Kampf* v roku 1925 napísal: "Súčasní vládcovia Ruska nemajú ani len predstavu o čestnom uzavretí spojenectva, nieto ešte o jeho dodržiavaní" (druhý zväzok, kapitola XIV). Správne usúdil, že "Nemecko je dnes ďalším veľkým vojnovým cieľom bolševizmu".

Podľa Russella H. S. Stolfiho, profesora histórie na U. S. Naval Postgraduate School v kalifornskom Monterey, "keď sa začala vojna so Sovietskym zväzom, Hitler zrejme sotva predbehol Stalina". "Nedávno publikované dôkazy a mimoriadne účinné argumenty ukazujú, že Stalin začal masívne nasadenie sovietskych vojsk na západnej hranici začiatkom júna 1941. Dôkazy podporujú názor, že Stalin mal v úmysle použiť sily sústredené na západe čo najrýchlejšie, pravdepodobne okolo polovice júla 1941, na sovietsku Barbarossu. Výpovede zajatcov tiež

podporujú názor, že Sovieti zamýšľali zaútočiť na Nemecko v roku 1941. Mimoriadne rozmiestnenie sovietskych síl na západnej hranici sa najlepšie vysvetľuje ako ofenzívne rozmiestnenie na útok s plnou mobilizáciou mimoriadne silných síl, ktoré tam boli na tento účel sústredené" (Michaels, 21).

Horst Slesina, veterán prvých dní operácie *Barbarossa*, bol osobne svedkom sovietskych príprav na inváziu do Európy. "Prvýkrát," spomínal na prvé dni kampane, "sme sa dozvedeli podrobnosti o strašnej hrozbe, ktorú pre našu vlasť a celú Európu predstavoval postup Sovietskej armády. Z diplomatickej a vojenskej hry Sovietskeho zväzu - a bezostyšných požiadaviek Stalina a Molotova - vidíme, že šéfovia v Kremli veria, že ich hodina prišla. Rokovania s Anglickom, postup sovietskych vojsk k hraniciam Nemecka, Fínska, Maďarska a Rumunska odstraňujú posledné pochybnosti o sovietskych zámeroch. Bolševizmus je pripravený začať pochod za svetovú revolúciu útokom na Nemecko... Keď pred časom prišli prví (nemeckí) pešiáci na východ, boli vyložení a postupovali k hraniciam, videli sme prichádzať obrovské kolóny Rusov, ktorí budovali svoje pozície stále bližšie k nemeckým hraniciam ... Na nemeckých hraniciach vytvorili hustú sieť, za ktorou gigantické, nekonečné kolóny vykonali jednu z najmasovejších mobilizácií v dejinách vojenstva" (8 - 11).

Po vojne major Koskov, veliteľ 24. pešieho pluku 44. pešej divízie Červenej armády, priznal, že "Rusi by na Nemecko zaútočili z vlastnej iniciatívy najneskôr do dvoch alebo troch týždňov" (Johnson, 36). Kým Ríša a Rusko boli ešte v mieri, Stalin sa 5. mája 1941 pochválil absolventom vojenskej akadémie vo Frunze: "Vojnu s Nemeckom môžeme začať v priebehu nasledujúcich dvoch mesiacov. Teraz, keď sme silní, musíme prejsť od obrany k útoku". Podľa slov prekladateľa z ruštiny amerického ministerstva obrany Daniela Michaela "ruskí analytici odhadujú, že Nemci začali svoj preventívny úder dva alebo štyri týždne pred plánovaným krokom Sovietov" (20).

Hitler však v súčasnosti potreboval dohodu so ZSSR, aj keď len dočasnú, aby sa vyhol vojne na dvoch frontoch; aby si udržal ruského medveďa na dosah, hoci len dočasne. Jeho cieľom bolo tiež uväzniť západných spojencov v ich vlastnej zmluve s Varšavou, uzavretej 25. augusta. Uvádzalo sa v nej, že Veľká Británia a Francúzsko vyhlásia vojnu "každému", kto napadne Poľsko; hoci Nemecko bolo zjavne zamýšľané ako potenciálny útočník, nebolo spomenuté menovite, aspoň verejne. Ak by Nemecko a Rusko napadli Poľsko, spojenci boli podľa vlastnej zmluvy povinní vyhlásiť vojnu obojstranným útočným krajinám, čo vedel, že by nikdy nemohli urobiť.

Keď však prišla vojna do Poľska, demokracie naplno ukázali svoje pokrytectvo, keď selektívne vyhlásili vojnu Ríši, ale zdržali sa podobného vyhlásenia Sovietskemu zväzu, ktorého vojská o dva týždne neskôr vstúpili na poľské územie.

Vyhliadka, že Anglicko a Francúzsko budú musieť čeliť Nemecku aj Rusku, bola pre ne príliš veľká. Hoci sa nezdržali vyhlásenia vojny Nemecku, pretože boli povinní postupovať rovnako proti ZSSR, pred celou históriou aspoň odhalili svoju seminárnu nečestnosť.

Samozrejme, nikdy nemali v úmysle prísť Poľsku na pomoc, čo je v každom prípade samozrejmé. Poliaci bojovali statočne a húževnato zo všetkých síl v presvedčení, že Briti a Francúzi splnia svoje prisahy a napadnú Nemecko zo západu. Práve táto silná viera v ich vzdialených spojencov inšpirovala poľskú obranu hlavného mesta národa aj potom, čo sa takýto odpor, akokoľvek odhodlaný, stal rovnako márnym ako tragickým. Západné "demokracie" zradili Poliakov, ktorých cynicky považovali len za kanonenfutr pre svoje protinacistické plány. Ich skutočný postoj vyjadril Winston Churchill po kapitulácii Poľska, krajiny, ktorú verejne vykreslil ako "hrdinského obrancu práva a dobra proti nacistickým hordám". Rozhorčený po porážke Poliakov ich opovržlivo odmietol ako "hlúpych Poliakov, ktorí nevedeli bojovať". To bola jediná vďaka, ktorej sa im dostalo za zabezpečenie vojny, ktorú od nich Churchill a spol. požadovali a dostali.

NS KAMPFRUF
KAMPFSCHRIFT DER NATIONALSOZIALISTISCHEN DEUTSCHEN
ARBEITERPARTEI AUSLANDS- UND KRAFTORGANISATION
Ausgaben: 1000 Copyright 1973 20. April 2017 (2016)

Der Kampf geht weiter !

Infanterie führt nach der Kapitulation der Wehrmacht am 8. Mai 1945 in die nationalsozialistische Bewegung ein, die zu jener in der Nachkriegszeit. Und zwar nicht nur in Deutschland, sondern auf globaler Ebene!
Militärische, von Staatsmacht, Verfassung, Verfassung und Verfassung haben nicht angetastet, das Kommando der gesamten Wehrmacht bleibt politisch Führer Adolf Hitler zu stehen.

Alle Nationalsozialisten sind unsterblich
atemberaubende Taten und Kampfergebnisse
sollen Schüler an Schulen im Kampf um
die Erhaltung unserer weißen Völker.
Die Bewegung ist eine absolute
gewaltfrei, aber die Größe des biologischen
Vollblut ist heute noch viel größer als in
der Vergangenheit.
Der unsterbliche Körper ist also dabei,
das Volkstum - gegen alle weißen
Völker (7) - zu kämpfen. Seine Natur und
Erhaltung, Überwindung und
Kampfergebnisse.
Ob "legal" oder "illegal", ob in
Wahlkampf oder in Kampfergebnis, ob
als Propaganda oder sonstwie, ob
auf einem hochentwickelten oder auf
einem primitiven Niveau. Adolf Hitler
Nationalsozialist ist seine Pflicht!
Hail Hitler!
Gottfried Lueck

**TROTZ
VERBOT
NICHT
TOT !**

Spravodajský bulletin NS
www.nsdapao.org
#1005 19.06.2022 (132)
NSDAP/AO: PO Box 6414 - Lincoln NE 68506 - USA

**Predná správa
Rozhovor s Molly**
Tretia časť

NSK: Vaše súčasné projekty sa zjavne týkajú filozofie a umenia.

Opište, prosím, svoj názor na vplyv
týchto tém v politike.

Molly: Snažím sa stále aktualizovať foto-
galeriu, ale väčšinou sa sústreďujem
na Adolfa Hitlera a Armádu ľudstva
(www.moumangtheancient.com/
truth.htm). Teraz som na 21 stránkach
a mám toho ešte veľa na práci. Štúdiom
druhej svetovej vojny je absolútne mi-
nové pole informácií. Hľadajte in-
formácie o jednej veci a nájdete ďalšie
dve, ktoré treba preskúmať. Trochu si
prípade ako archeológ, ktorý odryva
pochovanú minulosť. Minulosť, ktorú
by radišej nechceli vyniesť na svetlo. Za
záplavu informácií a obrázkov môžeme
opäť poďakovať internetu. V priebehu
rokov sa objavili mimoriadne vzácne

 **the
NEW ORDER**
Number 176 (2022) Founded 1973 April 26, 2024 (2023)

The Fight Goes On !

Seventy years after the capitulation of the Wehrmacht on May 8, 1945, the postwar Na-
tional Socialist movement is stronger than ever not only in Germany, but throughout
Europe.
Decades of mass murder, expulsion, persecution, and defilement have not sufficed to
destroy the seed of the brilliant idea of our much loved Führer Adolf Hitler.
All National Socialists and other racially-aware contemporary and social kinmen fight
side by side for the preservation
of our White folk.
The movement has indeed be-
come stronger, but the danger of
biological folk death is also much
greater today than in the past.
The desperate enemy is in the
process of committing genocide
against all White folk. His means
are non-White immigration, cul-
ture denigration, and non-white
"Whether "legal" or "illegal",
whether in election battle or street
battle, whether armed with propa-
ganda material or on a battlefield
of a different kind every National
Socialist must do his duty!
Hail Hitler!
Gottfried Lueck

**TROTZ
VERBOT
NICHT
TOT !**

NSDAP/AO je najväčšia na svete Dodávateľ národnej socialistickej propagandy!

Tlačené a online periodiká v mnohých jazykoch

Stovky kníh v mnohých jazykoch

Stovky webových stránok v mnohých jazykoch

**SS Defender
against Bolshevism**
by Reichführer SS Heinrich Himmler
**FOR DANMARK!
MOD BOLCHEVISM!**

Translated from the SS Original

John Steinbeck Der Giftige Pilze Book
**The Poisonous
Mushroom**

Translated from the Third Reich Original
Der Giftpilz

Reichlich Kollmann
**Hitler
in Italy**

English / German Deutsch / English

SS Viewpoint - Vol. 9
Wife and Family

Theodor Fritsch
**The Sins of
High Finance**

Luftwaffe War Art
Die Luftwaffe im Bild

English - German / Deutsch - English

BOOKS - Translated from the Third Reich Originals!
www.third-reich-books.com

NSDAP/AO
Fight Back!

nsdapao.org

**Contact us to
find out how
YOU can help!**